

er det ubelukkende en Nødsag, og jeg maa da tilstaa, at naar jeg sammenligner disse to Slags Invalider, set fra deres Nødlidethedsstandpunkt, ere i mine Tanker Fredsinvaliderne endogsaa mere at beklage end Krigsinvaliderne. Disse have jo dog altid den Trøst, den Støtte, som ligger i, at de have faaet deres Saar i Krigen. Det omgiver dem altid med en særlig Vre. Derimod have de, som i Fredstid ere komne til Stade i Tjenesten, ikke en Gang den Trøst. Det forekommer mig derfor, at der vil være megen Anledning til ogsaa at komme dem i Møde, men jeg indrømmer, at den højtærede Finansminister har Ret i, at der kan maafte være Spørgsmaal om, hvorvidt man skal gøre dette Skridt fuldt ud. Den ærede Minister anviste en Begrænsning. Jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa en anden Grund, hvorfor der for nylig har været rejst Spørgsmaal om Forhøjelse af Invalidepension, er jo den, at de fleste Invalider nu ere blevne gamle og med Aarene ere blevne mere og mere trængende. Det gælder alle Krigsinvaliderne baade fra den første og anden Krig, de ere gamle alle sammen. Vil man nu jævnstille Fredsinvaliderne og Krigsinvaliderne og begrænse dem paa samme Maade, er det jo naturligt at sige, at de Fredsinvalider, som have samme Alder som Krigsinvalider, hvis Invaliditet altsaa hidrører fra Tiden før 1864, komme ind under samme Begunstigelser, som Lovene giver. Den ærede Finansminister vil jo se, at Paragraffen derved ikke bliver saa ganske lidt begrænset, og det forekommer mig, at det vil være en naturlig og rationel Grænsetop med Hensyn til Alderdomspvagheden, som spiller en saa overordentlig stor Rolle for disse Mænd. Derfor man ikke tror at kunne gøre Skridtet fuldt ud og medoptage Fredsinvaliderne, saa vil jeg henstille til det kommende Udvalg at tage under nærmere Overvejelse, om man ikke ad den Vej kunde komme til fuldstændig at jævnstille Fredsinvaliderne med Krigsinvaliderne.

B. Solm: Stønt der allerede flere Gange er blevet sagt om det foreliggende Lovforslag, at det er et af de lykkelige saa, der ikke trænge til nogen anbefaling paa sin Vej, idet det har alles Sympati, vil jeg dog sige et Par Ord om det, forinden Diskussionen om det hører op, for at ikke mine Meningstællers og min Stilling til Lovforslaget skal blive misforstaaet ved vor Tavshed. Jeg vil da ligesom de ærede Medlemmer, der have talt i denne Sag, anbefale Lovforslaget paa det bedste. Enhver, der har fulgt den Virksomhed, vi have udføldt

i politisk Henseende og paa Agitationsmøder, vil ikke være ubekendt med, at hvis nogen har lagt ubelt Sympati for Krigsinvaliderne for Dagen baade gennem Pressen og gennem de Udtalelser, vi have haft Lejlighed til at gøre saavel i som uden for denne Sal, er det os. Enhver vil vide, at vor Sympati har været stor, og at vi have gjort alt, hvad vi kunne, for at der kan blive ydet Invaliderne den Støtte i økonomisk Henseende, som vi fandt de burde have. Vi finde, at der i særlig Grad er Grund til at yde disse gamle Mennesker, som der her er Tale om, hvad de haardt trænge til, og maafte endnu mere, dersom det var muligt at naa dertil. For det første, fordi deres Trang er tilstrækkelig konstateret, og dernæst, fordi den, saa vidt mig bekendt, blev yderligere konstateret ved den Invalidefest, der afholdtes, saa vidt jeg husker, i afvigte Sommer, og ved alle de Foranstaltninger, der i den Anledning bleve foretagne, idet Invalidebestyrelsen og hele den Komitee, der havde med Sagen at gøre, søgte at komme til Bunds med Hensyn til den Trang, der hersker rundt omkring i disse gamle Familier hele Landet over. Man søgte at fremkalde Andragender fra alle dem, der ere i Trang, og saadanne kom ogsaa ind i Masse. De kom endvidere ind ved motiverede og vel anbefalede. De bleve reducerede en Del, men der blev dog mange Ansøgninger tilbage, som man af de saa Midler, der den Gang kom ind ad den nævnte Vej, fandt Anledning til at imødekomme, og det er ud fra dette Ønske om at afhjælpe den Trang, der er til Stede, at hele denne Bevægelse er udgaaet, ja, man kan sige, at den humane Tankegang, her har gjort sig gældende, har fremkaldt det foreliggende Lovforslag. Det gælder her ikke alene, at de vedkommende, som dette Lovforslag vil søge at hjælpe, ere i Trang, men ogsaa, at det er uforstyldt Trang. Det er jo ellers det, der saa ofte bliver omstridt og omdebatteret. Naar Rigsdagen skal til at bevilge Penge i saadanne Djemed, skal det paa den mest haarfine Bægttsaal afseje, om det er uforstyldt Trang, der er til Stede, og om der paa Grund deraf kan være Tale om at bevilge Penge. Der er imidlertid en anden Karakter ved denne Trang, som jeg mener man ved denne Lejlighed har Ret til at pege paa. Trangen er her ikke alene uforstyldt, men de vedkommende ere tilmed komne i den paa Grund af Vegembsbestadigelser, paadragne i Krigstjenesten. Der er mange, som ikke have kunnet unddrage sig denne, selv om de havde villet. De, som have været ved Magten, som have